

Изгледа да је све бесмислено. Пре свега, бесмислено је убити премијера, јер се тиме убија само човек, али не и смисао који тај човек даје окружењу. Затим, бесмислено је коментарисати такав историјски чин на разнолике начине, од професионалних до медијалних, преко локалних и мундијалних. Такође је бесмислено коментарисати коментаре, јер је коментар коментара двосмислен као и сам коментар који је коментарисан. Бесмислено је, упркос пијетету према било коме и било чему, живети у пост-меморији, у некој врсти “ванредног стања” духа и политике. Бесмислено је имати следбенике, ако си већ најжалост мртав, јер би следствено и они могли бити мртви. Бесмислено је и имати љуте противнике који се једнако острашћују над смрћу као и над животом, јер то води само у губљење историјског времена, једнако погубно као кад Жорж Батај каже да је “никотин еротика плућа”...

Бесмислено је, дакле, убити, коментарисати и истраживати по безобалном простору могуће позадине. Позадина, свакако, постоји. Увек. Али, она је по дефиницији бекграунд чина јер је и релевантна историја сачињена све од самих позадина, а што се тиче локације “напред” – ту се само гине!

На ову тему недавно се у београдском позоришту Атеље 212 догодила представа “Ћинђић” као пројекат хрватског контроверзног редитеља Оливера Фрљића, премијерно изведена с почетка предизборне ђутње за председничке изборе, чије резултате сада знамо. Али их тада нисмо знали.

Представа је изведена, најугледнији критичари су се одмах огласили, арбитар Иван Меденица међу првима, употребивши у поднаслову веома духовито и само за одабране реч “ОФРЉЕ”, што се асоцијативно доводи у везу са поштованим презименом редитеља Фрљића.

Складиштење лешева, пљување српске заставе, костимографска решења за убице у одорама свештенства и многе друге конклузије о односу збиље и амбалаже стварности - само су део овог у замисли тоталног политичког позоришта које кореспондира са спољашношћу више него са унутрашњошћу позоришних поука и порука. Чини се да је публика на премијери била инхерентни део ове представе, као пробрани аудиторијум идеје о заслуженом српском мазохизму чије ће искупљење исходити искључиво из оптужбе којој и правосуђе оспорава бескрај, али уметнички пројекат изгледа не! Драматуршки куриозитет је и сценско саслушање реалног лика, по имену и презимену Војислав Коштуница, који је у делу јавности коју предводи угледни адвокат Срђа Поповић (присутан на премијери) прозван за арбитражу позадине убиства Зорана Ћинђића. Нити су ови редови јадиковка над злосрећном судбином Војислава Коштунице, можда дужног на политичкој сцени, али свакако недужног на Фрљићевој театарској, нити је ово жаока на угледног адвоката Поповића који заправо само ради свој посао.

Ово је само предлог у покушају духовит да особа Војислав Коштуница узме адвоката за истраживање позадине његовог политичко-сценског убиства, што се не мора нужно односити на аутора пројекта Фрљића! Можда је о свему, заправо, одлучивао неки сценски радник, инспицијент или суфлер. Никад се не зна, јер је театар колективни чин.

Како год, када је политички театар, да не кажемо памфлет, јер је то оспорила Борка Павићевић, сасвим тоталан – зашто у публику на премијеру, под најбезбеднијом стражом, нису доведени из ЦЗ-а Легија и Змија уз извињење да не могу присуствовати коктелу?!

Фрљићев "Ћинђић", или о смислу бесмисла

Пише: Олга Стојановић
четвртак, 06 септембар 2012 12:53

~~Милош Ћинђић је један од најбољих српских филмских режисера који је успео да се издвоји из ове групе режисера који су се само бавили филмом као занатом, а не као изјавом свести. Његово дело је једно од најбољих српских филмских дела које је досад снимљено.~~